

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 23Co/7/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8113231954
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miloš Kolek
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8113231954.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Miloša Koleka a členov senátu JUDr. Kataríny Morozovej Nemcovej a JUDr. Zuzany Biščákovej v právnej veci žalobcu: M. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XX, XXX XX M., právne zastúpený: JUDr. Lukáš Kišeflak, advokát, so sídlom Weberova 8, 080 01 Prešov, IČO: 42083591, proti žalovanému: 1. M.. T. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. XXXX, XXX XX M., 2. E. Y., so sídlom M. XX, XXX XX M., IČO: XX XXX XXX, o zaplatenie 422 000 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 9C/124/2013 - 432 zo dňa 22.09.2022, takto

rozhodol:

- Potvrďuje rozsudok.
- Žalobca je povinný nahradiť žalovanému v 1. rade aj žalovanému v 2. rade trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %, pričom o výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, rozhodol o povinnosti žalobcu zaplatiť žalovanému v 1. a 2. rade trovy konania v rozsahu 100 %. Rozsudok odôvodnil tým, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 31.10.2013 domáhal voči žalovaným spoločne a nerozdielne zaplatenia sumy 422 000 eur spolu s úrokom z omeškania. V žalobe uviedol, že bol ku dňu 11.03.2010 výlučným vlastníkom nehnuteľností v k.ú. O., zapísaných na LV č. XXXXX. Žalobca ako splnomocniteľ vystavil žalovanému v 1. rade ako splnomocnencovi dňa 11.03.2010 písomné splnomocnenie na zastupovanie pri všetkých právnych úkonoch týkajúcich sa predaja vyššie uvedených pozemkov, najmä na zastupovanie jeho osoby so záujemcom o kúpu - Slovenská republika Slovenská správa ciest. Predmetné splnomocnenie neobsahovala oprávnenie žalovaného v 1. rade na prijímanie akýchkoľvek peňažných prostriedkov z predaja predávaných nehnuteľností. Žalovaný v 1.rade uzatvoril v mene a na účet žalobcu so Slovenskou republikou Slovenskou správou ciest kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bol predaj špecifikovaných pozemkov, a to za úhrnnú kúpnu cenu vo výške 422 000 eur. O uzavretí kúpnej zmluvy žalovaný v 1. rade žalobcu vopred ani následne nijako neinformoval a neodovzdal mu prijatú kúpnu cenu.

2. Súd žalobu zamietol z toho dôvodu, že dospel k záveru, že žalobca nebol skutočným vlastníkom prevádzaných nehnuteľností a že týmto vlastníkom bol práve žalovaný v 1. rade. Súd prvej inštancie uzavrel, že kúpna zmluva medzi žalovaným v 1. rade ako predávajúcim a žalobcom ako kupujúcim (na základe ktorej nadobudol žalobca vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam) je neplatná, touto zmluvou chcel žalovaný v 1. rade dosiahnuť, aby tieto nehnuteľnosti neboli zapísané ako jeho vlastníctvo v čase rozvodu jeho manželstva, pričom žalovaný v 1. rade a žalobca boli dovtedy dobrými priateľmi.

3. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca, ktoré odôvodnil nasledovne:

- Súd vykonal nezákonný dôkaz, čím porušil právo strany sporu na spravodlivý proces. Uviedol, že podľa jeho názoru súdu postačoval jeden dôkaz, na základe ktorého žalobu zamietol, pričom týmto dôkazom bol žalovaným v 1.rade vlastnoručne vyhotovený a následne do konania predložený listinný dôkaz výlučne ním označený za doslovný prepis z nahrávky zo stretnutia v pohostinstve u W. zo dňa 15.02.2012. Tento prepis bol žalovaným v 1. rade vyhotovený pre účely iného súdneho konania, avšak senát v uvedenom konaní tento dôkaz nevykonal a neprihliadal naň, keďže ho považoval za nezákonný a mal o jeho zákonnosti pochybnosti. Obsah nahrávky z predmetného stretnutia, ktorá mala byť podkladom pre vyhotovenie tohto dôkazu, nikto nikdy reálne nepočul. Žalobca je toho názoru, že aj napriek uvedeným pochybnostiam o legitimitate tohto dôkazného prostriedku došlo následne v prejednávanej veci k podriadeniu zisteniam, ktoré boli z tohto dôkazu získané, ako zo stránky skutkovej tak aj stránky procesnej. Tento dôkaz nikdy nemal byť v konaní vykonaný z dôvodu, že nahrávka z predmetného stretnutia je nezákonne vyhotovený dôkazný prostriedok. Súd v bode 12 odôvodnenia rozhodnutia odôvodňuje prípustnosť tohto nezákonne získaného dôkazného prostriedku, s týmto odôvodnením sa žalobca nemôže stotožniť. Súdom prvej inštancie vykonané posúdenie prípustnosti nezákonne získaného dôkazu nespĺňa kvalitatívne podmienky testu proporcionality. Žalobca súčasne namieta záver, že predmetný nahratý rozhovor nebol čisto osobný rozhovor týkajúci sa intímnej sféry žalobcu. Text napísaný v údajnom prepise z rozhovoru u W. nebolo možné vyhodnotiť ako rozhovor týkajúci sa obchodnej sféry tam zúčastnených osôb. Keďže sa nejednalo o obchodnú podnikateľskú sféru alebo profesionálnu sféru žalobcu alebo žalovaného, argumentum a contrario sa muselo jednať o osobný a súkromný rozhovor žalobcu a žalovaného v 1. rade. Súd nevykonal dôkaz prehratie nahrávky z rozhovoru u W., ale zamenil tento nevykonaný dôkaz vykonaním prečítania nejakého textu napísaného žalovaným v 1. rade, o ktorom len on sám tvrdil, že je prepisom údajného rozhovoru. Súd bol povinný prv posúdiť, ustáliť a súčasne pred vykonaním nezákonne vyhotoveného dôkazného prostriedku vysvetliť už priamo na pojednávaní prítomným stranám, či vykonanie nahrávky, resp. prečítanie predpisu je jediný možný dôkaz, ktorým by bolo možné preukázať žalovaným v 1. rade tvrdené skutkové okolnosti a či ho vykoná, resp. z akých podmienok ho vykoná. Žalobca namieta nezákonnosť postupu súdu pri uvedenom dôkaze. Súd bol povinný najskôr zistiť, či okolnosti zo stretnutia u W. je možné prioritne zistiť zo zákonných dôkazných prostriedkov a ak by to možné nebolo, tak mal posudzovať okolnosť vyhotovení nahrávky, a teda, či táto bola vyhotovená so súhlasom v nej zachytených osôb. Súd aj napriek tomu, že získal vedomosť o tom, že prepis zo stretnutia u W. je prepisom nezákonne vyhotoveného dôkazného prostriedku, pristúpil k jeho vykonaniu. Poukázal na rozsudok NS ČR publikovaný v Zbierke rozhodnutí, podľa ktorého, ak účastník sporu navrhne vykonať dôkaz, ktorý bol zabezpečený v rozpore so zákonom, súd takýto dôkaz nevykoná. Súdom realizované čítanie textu napísaného žalovaným v 1. rade, ktorý ho označil za prepis nahrávky, nebolo vykonaním dôkazu zvukovej nahrávky, ale prečítaním textu, ktorý nepredstavuje súvis s akýmsi zvukovým záznamom - nahrávkou údajne získanou zo stretnutia u W.. Samotná nahrávka nemusela byť vôbec zrozumiteľná, či inak upotrebitelná. Nahrávka mohla byť upravená pred jej predložením na súd zo strany žalovaného v 1. rade, čo nie je vôbec technicky náročná činnosť alebo mohla byť neúplná a sudca jej napriek namietaniu žalobcu nezákonne uspokojil s údajným prepisom žalovaným v 1. rade. Žalobca pritom namietal a súd uviedol tvrdenie, že pri predmetnom stretnutí malo dôjsť k vyhráňaniu sa žalobcovi zo strany žalovaného v 1. rade, čo sa však nemohlo vyskytnúť texte napísanom žalovaným v 1. rade, čo je logické a pochopiteľné. Súd sa aj napriek námietke nezákonnosti dôkazu oprel pri rozhodovaní o uvedený dôkaz ako vzťažný a bez vykonaného žalobcom navrhovaného dokazovania sa snažil svoje rozhodnutie následne odôvodniť nezákonným a nespravodlivým formalizmom, a to aj napriek tomu, že k okolnostiam samotného stretnutia boli žalobcom navrhnutí na výsluch svedkovia prítomní pri uvedenom stretnutí ju u W..

- Ďalšie porušenie procesných práv žalobcu vidí žalobca v tom, že na žiadosť právneho zástupcu žalobcu o predĺženie lehoty na navrhnutie dôkazných prostriedkov súd túto predlžuje do dňa 12.06.2022, pričom k predĺženiu lehoty došlo formálne tak, že lehota síce bola predĺžená, avšak súčasne bol vyprázdnený zmysel jej poskytnutia, keďže od oznámenia súdu o predĺžení lehoty do 12.06.2022 neuplynula ani úložná lehota na riadne prevzatie zásielky. V čase, keď dodatočná súdna lehota uplynula, oznámenie o poskytnutí právneho zástupcovi žalobcu ešte ani nebolo prevzaté, pričom on mal v tom čase vážne osobné dôvody, pre ktoré žiadal o predĺženie lehoty (ťažká choroba matky právneho zástupcu žalobcu). Právny zástupca žalobcu podaním zo dňa 31.05.2022 oznamuje súdu, že z objektívnych dôvodov nie je možné splniť povinnosť - označiť všetky navrhované dôkazy, pričom na túto žiadosť reaguje súd listom z 02.06.2022, ktorým vyhovuje žiadosti žalobcu o predĺženie lehoty, avšak určí lehotu konkrétnym dňom

12.06.2022. Súd po uplynutí lehoty prestali zaujímať podania žalobcu a tieto nezákonne prehliadal. Na všetko čo tvrdil žalobca v jeho podaniach po 12.06.2022, ako aj na dôkazy, ktoré pri v tejto lehote navrhoval, súd neprihliadal.

- Ďalším nesprávnym postupom bolo porušenie zásady rovnosti zbraní, keď súd v prípade žalobcu predlžuje lehotu o 10 kalendárnych dní a vo vzťahu k žalovanému v 1. rade súd taktiež predlžuje lehotu, avšak z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé o koľko, resp. dokedy. Žalovaný v 1. rade v základnej lehote síce navrhuje doplniť dokazovanie v ods. 4.1 rozhodnutia súdu uvedenými dôkazmi, avšak pre ich všeobecnosť a hlavne pre ich navrhnutie v rozpore s poučením uvedeným v liste súdu zo dňa 04.05.2022 súd opätovne poučil žalovaného v 1. rade o tom, čo a ako ešte musí urobiť, aby súd navrhnuté dôkazy vykonal, avšak z odôvodnenia rozhodnutia súdu nie je zrejmé dokedy, resp., v akej lehote tak má žalovaný v 1. rade urobiť.

- Namietal nevykonanie dôkazov o neplatnom uzatvorení dohody o vzdaní sa práva, najmä výsluchu žalobcu.

- Namietal aj záver súdu o tom, že udelenie tzv. neobmedzeného plnomocenstva malo nasvedčovať tomu, že kúpna zmluva mala byť uzavretá „na oko“.

- Namietal nesprávne skutkové zistenia vyplývajúce z bodu 8., 13. rozsudku, bodu 9., bodu 11.2 rozsudku, teda skutočnosti, že M. J. v rozhovore nepopiera žalovaným v 1. rade vznesené námietky o prevedení pozemkov „na oko“, v bode 9. prezentované presvedčenie súdu o tom, že neverí tvrdeniam žalobcu, že nevedel čo podpisuje, v bode 9. názor o účelovosti tvrdení žalobcu.

- Žalobca namietal aj tzv. spravodlivé usporiadanie vzťahov podľa súdu a uvádza, že je prekvapivý prístup súdu, ktorý na jednej strane aprobejuje, že kúpna zmluva medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade mala byť uzatvorená iba „na oko“, na základe tejto zmluvy žalovaný v 1. rade ako splnomocnenec prevádza pozemky na Slovenskú republiku, za ich predaj si nechá vyplatiť kúpnu cenu 422 000 eur, čím však súd pre žalovaného v 1. rade vytvorí predpoklad toho, aby sa mohol opätovne domáhať určenia vlastníckeho práva k pozemkom, ktorý tento previedol na Slovenskú republiku, pričom, ak by Slovenská republika žiadala od žalovaného v 1. rade vydanie bezdôvodného obohatenia, tak by sa jednalo o nárok premlčaný, zatiaľ čo žalobcu súd nechá spadnutého v daňovej exekúcii, keďže Daňový úrad za neho požaduje zaplataenie daňového nedoplatku 76 000 eur za údajne prijatú kúpnu cenu z predaja pozemkov, ktorú žalobca nikdy navyše neprijal a ukráti žalobcu na majetku a kúpnej cene. Týmto svojim názorom súd aprobevoval, aby sa začali bežne uzatvárať zmluvy „na oko“ a aby každý nadobúdateľ, ktorý nadobudne vec aj na základe riadne uzatvorenej zmluvy, ktorá však bola predávajúcim nadobudnutá na základe zmluvy uzavretej „na oko“, ostal v neistote, čo sa týka jeho majetku a jeho vlastníckeho práva.

- Žalobca opätovne sponchybňoval to, že kúpna zmluva uzatvorená v roku 2008 medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade bola uzatvorená len formálne.

- Ďalej uviedol, že napáda aj výrok II. rozsudku Okresného súdu Prešov z toho dôvodu, že tento má oporu, resp. základ vo výroku I.

- Žalobca je toho názoru, keďže žalovanému ako aj v 1. rade, tak aj v 2. rade preukázateľne nevznikli žiadne trovy konania, niet dôvodu, aby bol tento nárok žalovaným súdom priznaný. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobe vyhovel alebo aby ho zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaný v 2. rade sa k odvolaniu vyjadril tak, že žalovaný v 2. rade je spoločnosť, ktorá nemá v podnikaní nič spoločné s bývalým konateľom pánom M.. T. Y., pričom vedeli, že pán M.. Y. ako bývalý konateľ sa súdi s nejakým svojim priateľom.

5. Žalovaný v 1. rade uviedol, že s rozhodnutím súdu prvej inštancie súhlasí a navrhuje rozhodnutie potvrdiť.

6. Odvolací súd preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správne.

7. Súd prvej inštancie v rozsudku uviedol skutkový stav, z ktorého vychádzal, a z tohto skutkového stavu vychádza aj odvolací súd bez toho, aby tento skutkový stav opätovne uvádzal vo svojom rozhodnutí. Rovnako odvolací súd neopakuje právne závery, ktoré uviedol súd prvej inštancie v svojom rozhodnutí. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe „Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzujúcim rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci, rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej

stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie“ (uznesenie NS SR sp. Zn. 5Obdo/98/2018 zo dňa 29.1.2020). „Odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok“ (ÚS SR vo veciach II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08).

8. Súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a správne vo veci rozhodol, odvolací súd sa s jeho rozhodnutím stotožňuje. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že kúpna zmluva, na základe ktorej žalobca nadobudol vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam od žalovaného v 1. rade, bola neplatná z dôvodov uvádzaných v rozsudku. Toto je podstatná právna skutočnosť, na ktorej súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie. Z dôkazov, ktoré vykonal súd prvej inštancie, tento záver aj podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva.

9. Nepriamym dôkazom neplatnosti kúpnej zmluvy, na základe ktorej žalobca nadobudol vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam od žalovaného v 1. rade, a súčasne samostatným dôvodom na zamietnutie žaloby bola uzavretá dohoda o vzdaní sa práva založená v spise (č.l. 310 spisu). Táto dohoda jednak nepriamo potvrdzuje závery súdu prvej inštancie o tom, že žalobca sa nestal skutočným vlastníkom predmetných nehnuteľností a zároveň je aj samostatným dôvodom na nepriznanie žalovanej sumy - keby totiž žalobca vlastníkom týchto nehnuteľností bol, nemôže mu byť plnenie požadované žalobou priznané, pretože sa svojho práva vzdal.

10. Vo vzťahu k dohode o vzdaní sa práva súd prvej inštancie nesprávne nevykonal výsluch žalobcu, ktorý bol navrhnutý k tvrdeniu žalobcu o tom, že uzavretie tejto dohody nebolo z jeho strany slobodné. Preto výsluch žalobcu doplnil odvolací súd na pojednávaní dňa 09.04.2022. Z výsluchu žalobcu vyplynulo, že potvrdil to, čo uviedol vo vyjadrení, teda, že bol nútený k podpisu tejto dohody a nepodpisal ju slobodne, pretože sa mu žalovaný v 1. rade vyhrážal, avšak z vykonaných dôkazov hodnotených vo vzájomných súvislostiach nevyplýval záver o tom, že žalobca bol naozaj k tomuto nútený, že sa mu žalovaný v 1. rade vyhrážal a že nebolo jeho slobodnou a vážnou vôľou takúto dohodu podpísať. Z vykonaných dôkazov vyplynulo, že uznesením z 31.3.2014 bolo zastavené trestné stíhanie pre čin, ktorého sa mal dopustiť žalovaný v 1. rade, pričom z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že žalobca aj v tomto konaní poukazoval na vyhrážanie zo strany žalovaného v 1. rade v súvislosti s predmetným prevodom pozemkov, aj keď trestné oznámenie bolo odmietnuté a vyhrážanie nebolo preukázané. Aj žalobca svojim výsluchom potvrdil, že trestné oznámenie na žalovaného v 1. rade podával a že bolo odmietnuté. Záver o tom, že žalobca sa žalovanému vyhrážal vyplýva len z výsluchu žalobcu, žalovaný túto skutočnosť popiera a z vykonaných dôkazov vyplýva, že tieto tvrdenia žalobca uvádzal pred orgánmi polície viackrát a tieto neboli preukázané ani pred orgánmi polície.

11. Vnútorne prežívanie žalobcu ako skutočnosť dôležitá pre rozhodnutie (v tomto prípade strach žalobcu zo žalovaného v 1. rade pri uzatváraní dohody o vzdaní sa práva) nemôže byť preukázaná len výsluchom žalobcu, ale musí vyplývať aj z iných dôkazov, pretože inak by sa tvrdenie žalovaného stávalo dokázanou skutočnosťou. Toto vnútorné prežívanie sa muselo v danom čase a situácii prejavovať, a žalobca mohol a mal včas navrhnuť dôkazy o tom, že jeho rozhodnutie podpísať dohodou o vzdaní sa práva nebolo slobodné a vážne, ale bolo výsledkom strachu zo žalovaného v 1. rade. Za takéto dôkazy by bolo možné považovať výsluch svedkov, ktorí boli prítomní pri stretnutí žalobcu a žalovaného v 1. rade, tento návrh bol však predložený súdu neskoro a nebolo ho možné vykonať, pretože by to bolo v rozpore so zásadou koncentrácie konania (§ 153 CSP). Bez vykonania týchto dôkazov nie je možné konštruovať akýkoľvek skutkový stav, je potrebné vychádzať z vykonaných dôkazov, z ktorých vyhrážanie žalovaného v 1. rade žalobcovi nevyplýva.

12. Odvolací súd poukazuje na to, že žalobca na jednej strane podával na žalovaného v 1. rade trestné oznámenie a vypovedal proti nemu, odmietol podpísať uznanie dlhu (teda konal vnútorne slobodne proti deklarovaným záujmom žalovaného v 1. rade) a na druhej strane tvrdí, že dohodu o vzdaní sa práva podpísal (a svoj podpis následne overil u notára) preto, lebo sa mu žalovaný v 1. rade vyhrážal (teda nedokázal konať vnútorne slobodne). Takéto vyjadrenie je samo osebe nedôveryhodné, pretože obava zo žalovaného v 1. rade sa v konaní žalobcu prejavuje len niekedy. Toto vyjadrenie navyše bolo vyvrátené aj inými vykonanými dôkazmi (orgány polície napriek oznámeniu žalobcu nezistili vyhrážanie žalovaného v 1. rade voči žalobcovi).

13. Ďalšie žalobcom navrhované dôkazy k tvrdenému vyhráženiu žalovaného v 1. rade žalobcovi pri uzatváraní dohody o vzdaní sa práva nebolo možné vykonať z dôvodu, že boli navrhnuté až na pojednávaní, a teda by to bolo v rozpore so zásadou koncentrácie konania (§ 153 CSP). Podľa názoru odvolacieho súdu bolo možné prihliadať na dôkazy, ktoré navrhol právny zástupca žalobcu vo svojom podaní zo dňa 01.09.2022, pretože tieto návrhy boli doručené súdu pred pojednávaním a bolo možné ich vykonať bez ujmy na rýchlosti a hospodárnosti konania. Žalobca navrhol výsluch ďalších svedkov až na pojednávaní, čo už malo vplyv na rýchlosť a hospodárnosť konania. Žalobca vedel, že platnosť dohody o vzdaní sa práva je sporná, nemal teda dôvod otáľať s dôkazmi týkajúcimi sa tejto skutočnosti.

14. Zamietnutie žaloby proti žalovanému v 2. rade je vecne správne. Okrem toho, že nebol preukázaný nárok žalobcu, nebol ani preukázaný žiaden právny dôvod vyplývajúci zo žaloby, na základe ktorého mal žalovaný v 2. rade povinnosť plniť žalobcovi. Na základe pokynu žalovaného v 1. rade, ako vtedajšieho konateľa žalovaného v 2. rade, bola kúpna cena, ktorej sa žalobca v tomto konaní domáha, poukázaná na účet žalovaného v 2. rade, čo však nemení nič na závere, že predmetné finančné prostriedky prijal žalovaný v 1. rade a nezakladá to povinnosť žalovaného v 2. rade voči žalobcovi.

15. Vecne správny je aj výrok o trovách konania, ktorý zodpovedá výsledku konania. Aj keby žalovaným nevznikli trovy konania, nemá to žiaden vplyv na správnosť rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania a správne súd prvej inštancie priznal trovy konania aj žalovanému v 1. rade aj žalovanému v 2. rade, pretože súd prvej inštancie nemusel mať vedomosť o tom, či a aké trovy im vznikli.

16. Vykonanie dôkazu prepisom nahrávky zo stretnutia v pohostinstve u W. zo dňa 15.02.2012 nebolo vykonaním nezákonného dôkazu, odvolací súd sa stotožňuje so súdom prvej inštancie, že sa jednalo o stretnutie skôr majetkového charakteru (nie súkromného) a bolo možné tento dôkaz vykonať. Vykonanie tohto dôkazu navrhol žalovaný v 1. rade, ktorý predložil prepis tohto stretnutia. Ak by sa aj tento dôkaz nevykonával, nemalo by to vplyv na konečné rozhodnutie, lebo zistený skutkový stav vyplýva aj z ďalších dôkazov.

17. Predĺženie lehoty na navrhnutie dôkazných prostriedkov do dňa 12.06.2022 (do konkrétneho dňa bez ohľadu na termín prevzatia oznámenia súdu o predĺžení lehoty) malo kapacitu porušiť práva žalobcu, odvolací súd však považoval za riadne navrhnuté všetky dôkazy, ktoré žalobca oznámil súdu prvej inštancie do termínu pojednávania, a teda žalobca neutrpel žiadnu ujmu následkom uvedeného postupu súdu prvej inštancie. Odvolací súd doplnil dokazovania v potrebnom rozsahu na základe návrhov žalobcu vykonaných včas.

18. Súd neporušil práva žalobcu ani zásadu rovnosti zbraní, pretože pri žiadosti o predĺženie lehoty na predloženie dôkazov postupoval rovnako u žalobcu aj žalovaného v 1. rade - lehotu predĺžil rovnakým spôsobom (do určitého dátumu). Súd žalovanému v 1. rade lehotu predĺžil do 20.05.2022 (č.l. 159), lehotá je predĺžená o cca 7 dní. Súd žalobcovi predĺžil lehotu do 12.6.2022 (č.l. 189) o cca 16 dní. Výzva na predloženie dôkazov bola potrebná z toho dôvodu, že konanie začalo pred účinnosťou CSP, kedy ešte neplatili ustanovenia o koncentrácii konania. Pokiaľ by súd nevyzval strany sporu na predloženie dôkazov, mohli by strany dôkazy navrhnuť aj na pojednávaní, čo by konanie zbytočne predĺžilo. Súd takto vyzval obe strany.

19. Skutkové závery súdu o neplatnom uzavretí zmluvy medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade vyplývajú z vykonaného dokazovania. Záver o neplatnom uzavretí zmluvy nevyplýval len z výpovede žalovaného v 1. rade, ale zo súhrnu vykonaných dôkazov, ktorý vyplývajú z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie. Nasvedčuje tomu aj správanie sa žalobcu, ktorý ako zapísaný vlastník umožnil žalovanému v 1. rade nakladať s nehnuteľnosťou ako so svojou (na základe nájomnej zmluvy z 4.1.2010 mohol žalovaný v 1. rade prenajímať túto nehnuteľnosť bez obmedzení zo strany žalobcu a nemusel ako nájomca platiť žiadne nájomné). Aj keď formálne k zmene vlastníka došlo (zápisom v katastri nehnuteľností), zároveň bolo preukázané, že nebolo úmyslom žalobcu a žalovaného v 1. rade založiť trvalú a skutočnú zmenu vlastníctva.

20. Súdom prvej inštancie prijaté tzv. „spravodlivé usporiadanie vzťahov“ je možno akceptovať ako snahu súdu o spravodlivé rozhodnutie veci s netypickými prvkami. Aj odvolací súd sa stotožňuje s tým, že na základe zisteného skutkového stavu nebolo možné žalobcovi priznať žalovanú sumu, pretože žalobca nebol vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti, ale jej vlastníkom bol žalovaný v 1. rade.

21. Je pravda, že prejudiciálne posúdenie otázky platnosti zmluvy medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade spochybňuje aj zmluvu uzavretú medzi SR - Slovenskou správou ciest a žalobcom dňa 16.6.2011 a teoreticky otvára žalovanému v 1. rade cestu v vlastníckej žalobe proti SR. Či žalobca takýto spor začne a s akým výsledkom je len hypotéza, ktorá neovplyvňuje rozhodnutie v tejto veci. Odvolací súd je však toho názoru, že ak by žalobca vlastnícku žalobu proti SR podal, nemohol by v nej byť úspešný, pretože priznanie takéhoto práva by bolo v rozpore s dobrými mravmi.

22. Odvolací súd zdôrazňuje, že ak by aj žalobca platne nadobudol predmetné nehnuteľnosti, nebolo by možné žalobcovi tento nárok priznať, pretože sa tohto práva vzdal dohodou zo dňa 14.3.2012.

23. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok postupom podľa § 387 ods. 1 CSP, vrátane vecne správneho výroku o trovách konania.

24. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP a priznal úspešným žalovaným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % . Výšku trov konania určí súd prvej inštancie samostatným uznesením.

25. Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).